

REVISTA ORĂȘTIEI

ABONAMENTELE:

Pe 1 an 3 fl.; pe 1/2 an 1 fl. 50 cr.; pe 4 luni 1 fl.
Pentru România și străinătate 4 fl. la an.
Manuscripte nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate
nu se primesc.
Abonamentele se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă

EDITOR AL FOII:

Aurel Popovici-Barcianu, director.

PROPRIETATEA

Institutului tipografic „Minerva” în Orăștie.

INSERTIUNILE:

Un șir garmond prima-dată 5 cr., a 2-a oară 4 cr., a 3-a oară 3 cr. și timbru de 30 cr.
Atât banii de abonament cât și pentru inserțiuni, sunt a se trimite la adresa: „Minerva” institut tipografic în Orăștie (Szászváros).

De minune!

Ungurii lucrează în ruștină capului ca de milleniu să poată pregăti la Budapesta lucruri de minune de frumoase și înălțătoare pentru ei, dar' toate semnele arată că eforturile lor o să ducă la un sfârșit în acel fel „de minune”, cum Românul înțelege când zice cuiva:

Te făcuși — de minune!

Ca să nu creadă cineva că numai așa din încăpăținare românească vorbim cam în batjocură despre o muncă așa mare și scumpă a Ungurilor, vom da două pilde.

Neputincioși de-a arăta lumii lucrări măestre făcute de oamenii lor înșiși, pecum li s'ar șede, ei au trimis pe Pulszky să le cumpere de prin țările bogate în mari măestri, tablouri și statue frumoase, pe cari se le pue spre vedere lumii ce va veni. Pulszky s'a dus în Italia și s'a dat pe chefuite și s'a îndrăgît de-o femeie frumoasă, cu care a mâncat mulțime de bani, ear' când la cumpărat, a luat lucruri de nimic plătite cu sume grozave, de ride lumea de Unguri de toți, pentru atâta »pricepere» în prețuirea lucrurilor de artă. Era în Italia un muzeu cu tablouri, numit „Scarpa”, muzeu cam de-a doua, a treia mână. Cei ce-l aveau, l'au imbiat prin toată Europa de vânzare pentru 100,000 franci. (50,000 fl.) Și n'au căpătat pe el pe tot atâta. Au ajuns să-l liciteze. La licitație s'a dus și Pulszky și a pus pe femeia ce ajunsese a-l purta de nas, se liciteze în locul lui. Acea, înțeleasă să vede cu licitatorii, a dat pe un singur

chip din acel muzeu, 130,000 franci! Chipul nu e vrednic nici 25,000. Așa și cu altele: a trimis Pulszky lăzi întregi de pânze și chipuri cioplite, nește lucruri slabe, care numai admirate nu pot fi de pricepători în ale artei, cel mult de cutare »fodroș Pista bácsi» de pe Alföld. Ear după ce-a mâncat 400,000 fl. prin țeri streine și și-a procopsit nația și milleniul cu astfel de lucruri, Pulszky zice: sunt nebun, dați-mă la casa de nebuni, că bine încă am trăit destul!

Las' că, repețim, li se șede Ungurilor să iasă la un astfel de privilegiu, în fața lumii numai cu lucrări făcute de oameni de-ai lor, căci ce pot Italienii și Francezii, o știe lumea, și ea ar voi să vadă la această mare sârbare »națională maghiară» ce pot dar' ei, Maghiarii?

Inclipue-ți acum espoștia de tablouri de milleniu. Ce-o să zică pricepătorii în fața ei, dacă nu aceea că: într'adevăr e — de minune!

Altă pildă.

Au plănuit Ungurii să zidească de milleniu un sat în Budapesta, care să fie un mic chip al mestecăturii de popoare din țară. O uliță a satului e »strada maghiară», alta e „a naționalităților.” In asta din urmă e câte-o casă românească, alta slovească, alta sârbească, alta ruteană, și așa mai departe, fie-care cu toate cele de lipsă unei curți.

Casa românească, făcută la Sălașul-de-sus, are pe lângă ea o șură cu grajduri, o cocină, cotarcă și fântână. A costat de tot 3800 fl.

În această casă vor fi între altele, țineți-vă risul, de puteți, iubiți ceti-

tori, — cinci păpuși mari, îmbrăcate în felurite porturi românești din comitat!

Săracă sârbare de milleniu! Este aceasta oare într'adevăr o „sârbătoare”, a țerii, precum foile ungurești o spun zilnic?

O, nu! De-ar fi sârbătoare a țerii, adecă a tuturor popoarelor, n'ar fi lipsă să pui tu păpuși în casele făcute după chipul celor a nemaghiarilor, că am avea doar' și noi Românii pe cine și cu ce trimite acolo, cinci Româncuțe cu ochi vii, care se-și arate portul și frumșeta în fața lumii streine, și tot așa ar trimite și Slovaci și Sârbii și alte neamuri.

Așa însă, Ungurii dovedesc ei înșiși lumii streine, cât de dragi îi au pe ei celelalte popoare din țară, că sunt nevoiți să facă păpuși ca se arate ce fel de ființe vii mai sunt în țeara aceasta, afară de neamul cu pinteni!

Și lumea streină văzând aceasta, va trebui să-și zică iarăși, negreșit, că i-s'a arătat un lucru — de minune!

Și câte alte încă, lucruri tot în acest fel de minune, va fi dat lumii să vadă în Budapesta la milleniu, și dacă și noi ne vom face cum se cade datorita în față acestei sârbări forțate și neadevurate, și cu noi alătura și frații noștri Sârbi și Slovaci, — străinătatea întorcându-se dela milleniul unguresc își va zice negreșit:

Cu adevărat de minune sunt toate ce acolo am văzut: și stările din Pesta, și expoziția, și satul millenar și, mai ales, stările în țara înșasi!

Și nu fără cuvânt va judeca lumea așa despre o țară cărmuită cum a noastră e cărmuită!

„Fariseism”. „Tribuna” de Marți cătrănită foarte, pe întreaga sa față primă, scarmână teribil la „Revista Orăștiei” pentru că îndrăznește a scrie cum ei nu-i prea place. În necasul seu însă „Tribuna” ne dă de nou dovadă, că aprinderile de care pătimeste în timpul din urmă, o fac să judece rău lumea, văzând în jur de sine numai oameni de rea credință, rafinați, farisei, ori apoi că pornește dela sine înșasi în judecarea altora. Luând anume notiță despre entrefiletul nostru din numărul trecut »In fața milleniului», »Tribuna» scrie:

»Fariseism». După declarația de război „R. O.” ca reflexiune la un articol al nostru în care pledam pentru o manifestare bărbătească în fața milleniului, scrie următoarele: »Dorim din toată inima să vedem această lucrare pregătită și dusă în deplinire cât se poate mai cu bărbăție.»

Ce este aceasta dacă nu fariseism? Te aliezi cu millenariul care cerea îndulcirea Ungurilor și cu el împreună declari și pregătești războiul partidului național, și apoi tot tu te zici (?) că dorești manifestația în fața milleniului? —

Adecă trage, mă rog, la îndoială bunăcredința cuvintelor noastre, și crede că noi un fel scriem și altul simțim, că poate noi n'am fi dorind manifestație mare în contra milleniului unguresc! Destul de urit. Cetitorii noștri știu însă ce păreri avem noi despre milleniu, pentru lămurirea celor dela „Tribuna” însă, reîmprospectăm aceea ce »Revista Orăștiei» a scris până acum. In nr. 50 din anul trecut, în articolul de frunte se zice despre milleniu:

»E un tîmbălau pentru noi fără de nici un preț, care nouă nu ne poate pricinui nici o bucurie, cel mult întristare, făcându-ne să ne aducem aminte că într'adevăr se împlinesc o miie de ani de când avem nenorocirea a fi stăpâniți de niște oameni fără inimă față de noi. De-ar avea numai nițel simțământ în trupurile lor, oamenii acestia ar trebui să vadă că noi nu putem sârbători cu ei împreună în acele zile. Ar fi un vînzător al cinstei neamului seu acel Român, bărbat sau flăcău, bătrîn sau tiner, care ar primi a face parte din

FOIȚA „REVISTEI ORĂȘTIEI”

Din ziarul unei dame.

Eram numai o găscuță
În rochițe vișinii,
Nu 'ncetase mama bine
Să mi dea încă jucării,

Și i făceam atâtea, Doamne!
Bîta nu mai cuteza
Să mă lase pîn' la școală
Să merg macar singurea,

Căci cu-obrajii foc de rumeni
Și din ochi țîșnind vîpăi
Îi veneam încungiurată
De un cărd de fîngălăi!

Și-apoi vai de bîta pace
Pe-unde ceata mea trecea:
Răsuna piața! înșe
Mai ales de gura mea!.

Fără stîmpăr, cu 'nfocații
„Curtezani” mă zbeguiam,
Mă dam roată printre dînșii,
Și rideam, și i nebuneam!...

Stol iubit de zile bune
De-abia mai zărite 'n zare,
Cum vă depărtați de mine
Tot mai mult și tot mai tare!

Între voi și între mine
Un nor des parcă să lasă
Ce vederii mi v'ascunde
Și fatal mereu să 'ndeasă.

Se pot, brațele mi-aș tînde
Să vă prînd și-aduc pe loc,
Să vă mai trădesc odată
Dulci, nebune, cu noroc...

Dar' cum clipa ce-am scăpat'o
Nu se 'ntoarce înapoi,
Mă trezesc cu ochii 'n lacrimi
Gîndind, zile dragi, la voi...

Ioan Moța.

Hrană sufletească.

Cu multă plăcere ne luăm astăzi voie să vorbim earăși cetitorilor noștri ceva despre prea folositoarea întreprindere a d-lor Carol Müller din București, ca editor, și Dumitru Stăncescu, ca conducător al „Bibliotecii pentru toți”.

Cu bine începînd, această publicație a străduit și străduște spre tot mai bine, și într'adevăr ea e pe calea unui avînt neașteptat de îmbucurător.

În anul dintâi a scos de sub tipar 26 de volume, despre cari am vorbit, (vezi Nr. 51 din »Revista Orăștiei» de anul trecut). De astă-dată vom vorbi pe scurt despre cărțile celele apărute în anul al doilea, Nr. 26 încoace.

Nr. 26 e: „Din biografiele oamenilor celebri”, traducere după felurite scriitori streini de Dumitru Stăncescu. O carte aceasta de mare folos mai ales pentru tineri, studenți, și alții, cuprinzînd în schițe scurte, date ce te fac cunoscut cu 25 de bărbați mari ai lumii: scriitorii, filosofi, pictori, oratori, sculptori etc. și dela vre-o 15 ne dă și fotografiile lor. E prea ieftină această cărțică cu 16 cr. cu cât se vinde și ea ca și celelalte toate!

Nr. 27: „Antichitatea greacă” de Mahoffy, traducere de L. T., un volum prețios

ce ne face cu de-amînentul cunoscut vechiul popor grec, odinioară atât de mare și tare. Aflăm aci amînunțe despre care era caracterul grecilor peste tot; cum era făcut un oraș al lor, cum o casă, care era viața Grecilor în familie, creșterea, robii, negoțul, înmormîntarea, religia, legile, calendarul, și alte multe, — lucruri foarte bune să le știm și de lipsă mai ales tinerilor studenți, dela care se cere să aibă cunoștință despre popoare. În cărțica asta le află pe scurt și îndesate toate.

Nr. 28, 29, 30, 31, 32 și 33, cuprind la un loc, întreagă lucrarea literară a unuia dintre cei mai mari scriitori populari români, alui Ioan Creangă. Care cărțurar român umblat cătuși de cât în ale cetitului, n'a auzit de acest nume ori nu s'a întîlnit cu el prin vre-un călindar, prin vr'o foaie, și întîlnindu-l, care n'a rămas încântat de felul plin de duch și veselie cum dînsul scrie! Trebuie într'adevăr să ne bucurăm ca de lucru mare că putem avea scrierile acestui literat, pe lângă prețuri așa mici, cum ni-le imbie »Biblioteca pentru toți!». Lucrarea lui Creangă stă din două părți: una, aduceri aminte din copilărie, a doua: Povești. Făcea pîn' acum două volume ce costau vre-o 5 fl. — acum le poți avea pe toate la un loc (toate șase broșurele) cu 96 crl, dar' pot fi cumpărate și singurate, cu câte 16 cr.

al lor alaiul Petreacă-și ei de ei, noi n'avem de ce ne bucura, etc.

Ear' în articolul de anul nou (Nr. 1 din estan al „Revistei”), am zis:

„Anul viitor, pe pragul căruia stăm, este mai ales un an, care ne chiamă cu glas tare la grele opintiri și cheltuieli de puteri. E anul milleniului unguresc cu care vom avea încă mulți și greu de lucru!”

Acestea, domnilor dela »Tribuna«, noi le scriam în zilele când D-voastră vă certai ca la ușa — parlamentului unguresc, și când acum v'am auzit făgăduind oare-cum »oficios« că se va pune la cale manifestație bărbătească în fața milleniului, noi ne-am bucurat cu adevărat, căci făgăduința asta era tocmai după așteptarea și dorința noastră.

E așadar' cel puțin lucru urât să scrieți cum ați scris, că bucuria noastră ar fi »farseism«.

Noi atât de orbiți de patimă nu sîntem ca pentru cuvîntul că în unele privințe nu ne-am fi înțelegînd, să nu vă spriginim nici atunci când v'am vedea punînd la cale lucruri bune.

Da, repetăm că dorim din inimă să vedem acea manifestație pusă la cale și dusă în deplinire cu multă bărbăție! Și mai adaugem la asta o dorință nouă, și anume: noi dorim tare, ca făgăduința asta frumoasă, să nu cumva să rămână numai — făgăduință!

Alegerile noue

dela

Dobra, Petroșeni și — Ilia.

A trecut și această a doua probă! Sfirșitul ei peste tot luat, e mulțumitor, întrucît în două din cercurile numite, au eșit scoși din urnă tot atîta români câți și de rîndul trecut. Am fost mulțumiți cu reușita din rîndul trecut, sîntem și cu aceea din rîndul acesta.

Numai întrun cerc, dorințele drepte ale Românilor celor buni, au suferit înfrîngere: în cercul *Iliei*. Aceasta ne miră. De rîndul trecut Ilia era pe care o puneam mereu în frunte, căci la Ilia eșise o listă curat românească: 4 Români din cei mai buni, — de astă-dată Ilia trebuie să o punem mai napoi ca Dobra și Petroșeni, căci aci sfirșitul a fost mult mai slab pentru noi, decât de rîndul trecut. În rîndul trecut reușiseră 4 Români neatârători, cari intrînd în congregație ar fi vorbit cum inima le-ar fi dictat, căci n'aveau nici un cuvînt de-a se teme de încruntarea sprincenelor solgăbiraelor ori altor „mari” bidigăni, — în rîndul acesta a reușit 1 Român

neatârător, unul atârător (notar) și doi Unguri!

Adecă față de trecut am pierdut doi membri în congregație.

Lăsăm să urmeze scrisorile ce am primit despre aceste alegeri.

Eată-le:

Alegerea dela Dobra.

Dobra, 9 Febr. 1896.

D-le Redactor,

Este cunoscut sfirșitul alegerii dintâi în cercul nostru: reușiseră 5 Români, și 1 străin. Protestată fiind alegerea, și nimicită, noi ne-am pregătit de a 2 alegere cu nădejde ca să fie curățită și de cel 1 străin. Am ținut o consfătuire în loc cu inteligența de aici, apoi a doua cu inteligența din cerc. S'a hotărît înălțurarea ori căruia străin!

Așa am intrat în luptă. President acum: Ács Sándor din Ilia și protopretorul Goro de față.

Notarii nostri și primarii au făcut ce au putut pentru mai marii lor, dar' nu prea.

Ei candidase 3 străini: pe Goro, Hohn și Mikse. În dimineața alegerii slăbise la unul: Goró.

Presidentul s'a purtat cinstit, tot așa și Goró, dar' nu așa vr'o 2 scriitorăși, cari apucând țedulele dela alegători ștergea un nume și scria pe Goró. Și între mulți sînt și unii mai slabi de inger, care credeau că nu e bine să se strice cu mai marii notarilor români, buni și ei, căci i-ar putea delătura și înlocui cu alții, unguri, mai răi. Astfel ca prin pene a reeșit și acum Goró. Aleși dar' sînt în cercul Dobrei: 1. Dr. L. Petric 2. Aron Muntean 3. Iosif Petrovičiu 4. Ioan Morar, preot 5. I. Sərb și 6. Goró Ede. Vorbă scurtă: Am reușit destul de bine.

Laudă merită: bravii economi Aron Muntean, Nicolae Criste a Iluții, din Dobra — apoi Gostdeștii din Lăpușnic, și Roșcaneni!

De osăndit peste tot: nestătornicia unor bărbați, cari nu fac politică cinstită. Fac gură unde nu trebuie și intră în tuță unde ar trebui să dea pept! — Caractere ne trebuie între inteligenți, apoi poporul e bun.

— Totodată an înțeles că foarte mulți îndreptățiți alegători au fost șterși din lista pro 1896 — anul alegerii de deputați dietali.

Nu s'au publicat listele, și așa nici n'am putut reclama!

Cluburile naționale ar trebui înființate pretutindea și apoi aceste să se intereseze de liste, să nu rămână fruntașii românilor neluați în liste.

Cu deosebire preoții și învățătorii sînt scoși din listele d. e. din Briznic, Lăpușnic etc.

Alegerea dela Ilia.

Ilia, 10 Febr. n. 1896.

D-le Redactor,

Precât am fost de glorioși la alegerea din toamnă pentru congregație, pe atât sîntem de învinși acum la a doua alegere. De unde vine asta? De acolo că neînțelegeri sînt sus, neînțelegeri jos! Toți oamenii pricepători sînt puși pe gāduri de lucrurile întemplate la Sibiu între »fruntași«. Mulți întreabă că de aceea s'au luptat și au suferit șicanări pentru ei, ca acum de acestea să ne facă? Nu să mai înterească oamenii noștri de nimic. Să serbează milleniul de cătră contrarii nostri, noi însă și în nădejdea ce am mai avut'o nu ne mai vine a crede, ci sîntem amărîți și necăjiți până dincolo!

Își va trage sama odată acela care dănd cu pumnul în masă a făcut să sară în lături toți cari erau de mult la masă?

Certele domnilor de sus au avut urmarea și aici jos la noi, arătându-se în nepăsarea de acum la a doua alegere pentru membrii la congregație. Era odată o foaie pe care fieștecare român abia apuca s'o capete, și îți părea că nu te slugăresc ochii precum ai voi să o ceștești, dar' acum numai cu silă o mai primești. Acolo aveam noi dată linia de ținută și anume așa după-cum noi simțim, și toți ne străduiam ca într'acolo să tindem unde ea ne arată. Acum însă s'au schimbat oamenii, și cu ei și lucrurile!

Nu eu le spun acestea, d-le Redactor, ci sînt numai vorbe și păreri amare, auzite din gura obștei celei mari, cu privilegiul alegerilor de care vă scriu.

În toamnă am reușit cu o listă curat națională, acum la a doua alegere nu! Acum ne-au scos ohii contrarii noștri punînd numai pe iubitul nostru protopop, dar' și pe densusul mai mult de silă decât de voe bună

Las' că multă slăbiciune au arătat de astă-dată mulți dintre ai noștri, cari lăsându-și conștiința acasă, au venit și au votat contra noastră. Între ei chiar unii învățători și preoți.

Au venit 201 alegători însă cei mai mulți n'au fost de folos. Aceștia n'au pus în urnă pe acei membri cari eșind învingători s'au apere cu vrednicie în congregațiune ci au votat pentru pretorul Hohn Károly, postarul Fekete Aladár și notarul Simeon Dragomir.

Și au eșit aceștia aleși cu majoritate de numai 1 vot, zi române: un vot!

N'au lipsit din partea oficianților nici amenințările și înfricările. Să știe din »Revista Orăștiei« ce încurcătură era să fie de nu eram noi cu grigiă. S'au luat apoi cu toții dela notar la notar, spunîndu-le și făcînd câte știu ei. Până și pe proprietarul mare sərb, Csernovits din Zam, l'au adus la alegere. Oamenii aceștia nai rău s'au chinuit în septemăna din

urmă, ca în agonia morții! Și după atîta sfortoare, au reușit cu — 1 vot!

Ne-a durut tare loviturile venite dela a noștri. Nu pot tăcea ticăloșiile unor oameni. Trebuie să numesc persoane, ca Partenie Dehel Mihai Cărmăzan, Iosif Popescu, toți învățători. Era să uit pe dl Cioran din Branișca, despre care mi-i greu să mai zic chiar și rău. A fost și un popă între cei rătăciți, care nu mai știi că ce o să se aleagă de capul lui.

Apoi loviturile venite dela notarii »români« eără ne dor. Un Lăcătuș care ne roagă să-l alegem pe la sinoade și congrese, sta acum în ușa și pune cu sila în mîna alegătorilor sedule contrare noue.

Unde e apoi și »fiul meu Iuliu« recte Nándra Gyula? Cum ai cutezat, iubitul, să lovești cu bastonul peste picioare pe bătrînul preot din Sirbi pentru-că n'a băgat țedula ce i-ai dat'o?

Vrednici de laudă și români buni au fost d-ni: Oltean, Nicolau Iuga, isteț învățător, d-nii preoți din Branișca și din Cămpuri, învățătorii Popoviciu, Pêrvu, Olariu, Rusu și alții cari imi vor ierta dacă am trecut cu vederea. Deasemenea preoții din notariatele Vălișoara și Căienel, cari se ierte că nu-i scriu aci, căci nu le știu numele.

Dar' cu toate sfortările, slabă victorie au secerat la Ilia — cu un vot!

Eu nu mă semnez cu numele »Delean« ca să fie prepusul tot asupra părintelui Budoiu — pentru ce de altfel îl pismuesc, ci mă semnez cu cinste: Un român.

Alegerea dela Petroșeni.

Despre alegerea dela Petroșeni aflăm următoarele:

Duminecă nainte de ziua alegerii, protopretorul Buda Károly a pofit la sine pe câțiva inși la o consfătuire, și anume pe domni Ștefan Radic, protopop gr.-cat. și Avram Stanca, adm. protop. gr.-or. V. Dombora notar, din partea Românilor, apoi pe d-nii Barcsay Árpád, Andreics János, dir. minelor de cărbuni, și Goró Ferencz, din partea Maghiarilor.

În această consfătuire (întîia consfătuire de acest fel la care au fost poftiți și fruntașii Români), după mai multe desbateri s'a ajuns la încheierea unei buneînvoeli (pact) în înțelesul căreia, din cei cinci membri ce aveau să se aleagă, să fie trei Români și doi Unguri.

S'au statorit persoanele ce să fie alese, d-nii: V. Dombora, not., Basiliu Socol, preot (Livezeni), Isidor Saturn, preot (Merisor), Români, apoi Andreics János (Sərb de neam) și Matyásowsky Jozsef.

Aceștia au și reușit ca aleși.

Noi între împrejurările sociale și culturale între cari trăim, sîntem mulțumiți cu acest sfirșit.

Mulți au încercat să-și scrie aducerile aminte din copilărie, dar' ca Creangă nime-nă n'a isbutit, de el nu te mai satori să-l cetesti; și mulți au scris povești, dar' pe Creangă eărăși nimeni nu l'a putut nici urma decum întrece, în felul cum el scrie. Totul la el e plin de duch și veselie, par'că ascuți pe un unchiăș ișteț și neîntrecut de șagalnic, povestindu-ți ștregărți cari de cari mai desfățătoare.

Rugăm pe cetitorii „Revistei Orăștiei” să cumpere aceste cărțițele, și-i încredințăm că vor fi prea mulțumiți de ele!

Nr. 34: „Istorice” de Ionescu-Gion, cu portretul autorului. E un volum ce cuprinde trei lucrări istorice scoase pe ales din scrierile istorice ale d-lui Ionescu-Gion, un scriitor istoric dintre cei mai tineri și mai buni ai noștri. Cele trei lucrări din volumul de care vorbim sînt: »Dacia Caterinei a II-a«, »O încercare de colonizare în Țara-Românească« și »Nicolae P. Mavrogheni«, toate trei foarte de interes.

Nr. 35: „La gura sobei” snoave și basme de Dumitru Stăncescu, cu portretul autorului. Un volum eărăși dintre cele mai bune ale »Bibliotecii pentru toți«. Dl D. Stăncescu e un povestitor poporal dintre cei mai buni ai noștri și singur în felul său. Scrie scurt și te trece repede dela o întemplantare la alta, fără,

cu toate acestea, să simți vre-o ruptură între ele. Pe o față îți spune atîtea cât altul îți-ar fi spus pe trei-patru. Are apoi o limbă desăvîșită de netedă și dulce românească. Recomandăm cu căldură toate scrierile d-sale, precum și volumașul acesta, ce cuprinde 16 snoave scurte și de haz despre Țigani, Jidani Nemți etc. și 5 povești foarte frumoase.

Nr. 36: „Povești de Crăciun” volum tradus de mai mulți inși, din feluriți scriitori, și cuprinzînd povești scurte menite a îndrepta spre bine sufletele și mințile cetitorilor, mai ales a tinerimii, pe seama căreia e întocmit volumul. Sînt lucrări așa de bune că nu trebuie așteptat Crăciunul ca să le cetesti, ci să le dai în mîna tinerimii în totdeauna.

Nr. 37: „Proză și epigrame”, de Radu D. Rosetti, scriitor tiner și cu talent, negreșit, dar' încă în desvoltare. Scrie bine. Îndeosebi epigramele îi sînt bune.

Nr. 38: „Werther” de Goethe, tradus, în frunte cu portretul frumosului Goethe. E o lucrare de forță a marelui poet german, și românește e bine tradusă. Trebuie să ne bucurăm că »Biblioteca pentru toți« a început să scoată și astfel de opere mai mari și de preț, cari în zădar la căutai pe piața literaturii noastre, sau și de le aflai (Werther a mai fost tradus, dar' slab) le aflai în o formă vrednică de compătimit.

Nr. 39: „Povestea vorbii” de Anton Pan, partea a III-a (partea I e sub Nr. 16, a II-a sub 25 ai »Bibliotecii«). Scrierile pline de înțelepciune și de povățuiri spre bine ale lui Pann erau mult cercate și-neafiate. Acum le avem. Să ne folosim de privilegiu le să și dăm în mîna tuturor ce știu cești. Sînt pagine de aur toate paginile acestor scrieri!

Nr. 40: „De prin veacuri”, de Carmen Sylva, Regina României. E volumul al II-lea, sub același titlu (întîiul e sub Nr. 7.) și e un volum ce face, ca și celalalt, multă onoare »Bibliotecii pentru toți« și celor ce îl au pe masă. Sînt lucrări mărunt scoase mai ales din istorie și înfrumșetate foarte de bogata fantazie a autoarei. Aflăm aci: „Fiica lui Decebal”, „Dragomira”, „Constantin Brâncoveanu”, „Petru Cercel”, „Căderea Vidinului” și altele, totatîtea lucrări ce ne privesc și plac.

Nr. 41: „Cele dintîi noțiuni asupra științelor” de Huxley, membru al societății regale din Londra, traducere.

Eată în câteva cuvinte, ce putem afla în »Biblioteca pentru toți«.

După cea mai bună a noastră părere, aci află cetitorul o hrană sufletească cum mai bună nu se poate dori: desfățătoare și în același timp spre bine povățuitoare. Și cine oare nu dorește se poată da astfel de

hrană sufletului său? Acum o poate avea fiecare om cu carte, cât de sêrac, să nu peardă dar' vremea și privilegiul.

Pentru popor noi recomandăm anume cărțile de sub numerii: 28, 29, 30, 31, 32, 33, 35, 36 și 39. Acestea sînt toate scrise așa că fiecare țeran să le înțeleagă. Celelalte, bune și ele, sînt scrise în limba literară înaltă, nepricepută de popor.

Copleșiți de multe necasuri, noi nu le vom simți așa de greu, dacă ne vom ști căuta și desfătări nemateriale, și astfel de desfătări plăcute, rēcoritoare oare-cum, aflăm în cărțițele de care am vorbit. Piccolo.

Și dacă...

Și dacă 'n mîndre primăveri
Cresc flori mirositoare,
E că pămîntul e scaldat
În sfîntul foc de soare!

Viața noastră e un vis
Ear' omul visătorul,
De vrei un dulce vis să ai
Nutrește 'n pept amorul!

Nu mai iubirea sinceră
Și sfîntă fericeste, —
De vrei ferică să trăesti
Copilă, dar', iubește!

Emiliu Sabo.

Spriginitori ai Jidanului.

Șibot, la 10 Febr. 1896

D-le Redactor,

Vineri în 7 l. c. având subscrisul ceva de lucru în comuna Balomir, trecând prin ea am văzut o mulțime de cară cu peatră și cu cărămidă trăgând în curtea jidanului Klein. Un locuitor 'mi-a spus că Jidanul voește să-și facă o șură și un magazin pentru bucate și altele. Am întrebat apoi de le plătește bine la cei ce îl ajută? 'Mi-a răspuns că nu, nimica nu le plătește, ci numai așa în clacă îi lucră, pentru-că pe unii îi împrumută cu bani eară altora le dă beutură pe așteptare. Adecă, pe lângă folosul ce-l trage din cămătăria cea mare, că dă bani cu procente foarte urcate, mai ia și — clacă!

Am înțeles anume, că el împrumută de băncele celea mari jidovești bani cu 6% (șeasă la sută) apoi le dă la oameni mai sărăcuți chiar și cu 30%. Și nu numai în aceea comună dar și în cele vecine, care toate sărăcesc stoarse în acest chip.

Durere că poporul nostru deși este pișcat și supt până la inimă de aceste lipitori veninoase, totuși nu se deșteaptă car' când se va deștepta va fi prea târziu! După-ce cu locuitorul acesta am mai vorbit multe lucruri bune, spre folosul poporului, m'am dus de-a dreptul la casa preotului N. Suci, ca și mai bine să mă pot lumina despre celea auzite. Acolo mergând am aflat și pe alte persoane cinstite din comuna aceea care asemenea erau măhnite uitându-se la locuitorii lor cum se făceau iobagi la Iuda! 'Mi-a spus și acelea persoane că prelângă toate întreprinderile lor ca se nu se ducă la Jidan să se închine lui, totuși stănt unele suflete slabe și nepricepătoare care nu vreau să înțeleagă înveștătura conducătorilor lor! Și acest perciunat apoi văzând că o parte de oameni îl ascultă, să silește în ruptul capului ca și pe alte suflete să le tragă pe partea sa, ca astfel în urmă să poată a-și bate joc și de conducătorii poporului! Înțelegând acestea am vrut să însemn pe toți aceia, cari s'au făcut iobagi Jidanului, și să-i dau la gazete să-și știe lumea toată, dar 'mi-am stâmpărat încă mânia asupra lor, în credința că de azi încolo nu s'or mai face slugă la Iuda. Ear' dacă totuși nu se vor feri de cuibul acestui jidan, îi voi pune și cu numele prin foi, pentru ca să se știe.

Rugăm și noi din parte-ne pe Români buni din Șibot să stăruie cu sfatul și cu îndemnul pe lângă cei-ce încă nu se pot desbăra de Jidanul, să-l părăsească pe el, și să se ajutore ei creștinii între sine, căci cu mult mai bine le e și lor și viței noastre românești peste tot.

Doar' numai n'om mai fi și azi iobagi la câți trași-împinși cari sunt veniți printre noi nu de dragul nostru, ca să ne facă bine, ci ca să folosească neștiința noastră și să ne stoarcă bine!

Răzbunare urită.

Sellște, 12 Febr. 1896.

Onorată Redacțiune,

Multe patimi s'au deslănțuit acum cu așa zisa „crisă” și mai multe încă ațitate ard în spuză. Aderenții „Tribunei nou” țin să-și răsbune cu tărie tot ce vre-odată i-a agitat contra adversarilor lor.

În 6 Februarie eram mai mulți înși la amicul nostru Dr. Ioan Radu în Brad. De odată numai ne pomenim, că întră proprietarul cartirului, dl Obădan, și poftind la o parte pe dl Dr. I. Radu îi zice: „d-le doctor, ce vrea dl German, că veni tocmai acum aci și-mi zise să grigesc, că la mine în casă d-voastră țineți „adunări politice” și faceți nu știu ce scrisori. Or să vie cu jandarmii aici dacă nu vă provoc să vă împrăștiați! Eu nu știu ce jandarmi ar putea porunci ca în cvartirul d-tale să nu vie cine voește să vorbească cu d-ta, și să faci în urmă, ce vrei în cartir!”

Dela dl Obădan, I. German s'a dus la pretură și a înaintat o scrisoare.

Nu trecu nici o oară după aceasta și ofițerul gendarmăriei din Brad și sosi. Spusă că pe temeiul unei denunțări, făcute la pretură are poruncă să vadă dacă aici se țin adunări secrete și să fac ceva scrisori contrare statului.

I s'a pus la îndemână să cerceteze. A căutat ce a aflat mai cu îndemână și a dus cu sine, neînțelegând ce e, bilanțul societății „Crisșana” pe 1895, care însă îndată l'a trimis iarăși napoi.

Vezi bine neavând ce, n'a descoperit nimic precum nădăjduia I. German.

Judece ori-cine de ce e vrednic dară un astfel de denunțant!

Și un așa individ mai are încă obrazul a să înștiința pe la redacțiunile „Tribunei” și „Telegrafului Român” ca „apărător al intereselor românești în Zarand” și corespondent „cinstit”?

„Cum nu vii tu Tepeș-Doamne?”

Cu deosebită stimă

Nicoae Păcurariu.

CORESPONDENȚĂ

Balul din Dobra.

Dobra, 11 Febr. 1896.

Domnule Redactor,

Balul din Dobra dat la 27 Ianuarie v. de către d-nii Dr. Laurențiu Petric, Iosif Petroviciu și Adam Leșnican în folosul bisericii gr.-or. din Dobra, a reușit peste toată așteptarea! Sala dela hotelul »Husariu« s'a dovedit și de astă-dată, mult prea mică chiar și numai pentru publicul mai ales din Dobra și jur.

Toate petrecerile din Dobra sunt renumite pentru bunaînțelegere și vioiciune, de care totdeauna publicul e însuflețit. Balul acesta a întrecut chiar pe altele și în privința aceasta. S'au jucat toate patru cadrile în cea mai frumoasă ordine și cu deosebită acurateță.

În pauză, la mezul nopții, s'a întins masa în mijlocul salei, la care întreg publicul s'a azezat ca într'o familie. S'au ținut și vorbiri, anume: Părintele Ioan Sêrbu a vorbit în onoarea damelor, Dr. Petric pentru publicul ce-a luat parte; Simeon Dragomir pentru d-nii arangeri și stimabilele lor soții etc.

Petrecerea a durat până dimineața.

Din drăgălașa cunună a damelor am putut însămna pe următoarele: doamnele Dr. Petric, Iosif Petroviciu, Adam Leșnican, Ioan Moldovan, Iosif Herbay, George Herbay, Iuliu Tig, Moisescu, Ioan Herbay, Criste, Oprean, Muntean, Iustina Moldovan (Deva), Petroviciu (Lapugiu), Popoviciu (Făget), Ognean (Soborșin) Hrianka, Solomon Löbl, Ignác Löbl, Halpern, Rignat (Deva), Kemény (Dobra), Dragomir (Gurasada), Stoica, — apoi d-șoarele: Herbay, Tobias, Sindea (Roșcani), Petrovici (Dobra), surorile Kemény, Löbl, Borbáth Anna (Gurasada), surorile Hits (Abucea).

Cer iertare dela amabilele doamne și domnișoare, a căror nume nu le-am putut însămna.

El.

Teatru în Cugir.

Cugir, 12 Febr. n. 1896.

D-le Redactor,

Rar ni se dă nouă sătenilor câte un privilegiu să ne mai uităm batăr pe câte-o clipă două năcasurile zilnice și să ne simțim și noi într'o stare mai plăcută, mai desfătă. Așa un privilegiu ni s'a dat nouă Cugirenilor în seara de 2 Februarie st. n. când diletanții din Cugir în edificiul școlii grănițerești au jucat piesa teatrală „Cinel Cinel”, de V. Alesandri. Sala era indusită de public atât din loc cât și din jur.

Predarea piesei a reușit peste așteptare! Publicul a fost foarte mulțumit cu ce s'a putut vedea și din apausele ce urmau după toate scenele, să dovedea aceasta. Diletanții au fost următorii: Sandu boer (dl P. Nicoară), Smarandita nepoata boerului (d-șoara Iustina Ștefănescu), Tincuța pretina Smaranditei (d-na Nicoara), Florica (d-șoara Valeria Crișan), Graur ficior boeresc (dl V. Recean), țerani și

țerance. Întreg jocul piesei numai spre laudă le poate slugi diletanților și ar fi de dorit ca cât mai des să ne desfăteze cu astfel de producțiuni teatrale. După producțiune a urmat joc până în zori de zi, când apoi publicul s'a depărtat ducând cu sine plăcute aduceri aminte.

Un participant.

NOUȚĂȚI

În temniță. O nouă jertfă a arătării însufletirii sale pentru osândiții în procesul Memorandului, își ispășește astăzi acest »peccat«. E dl Ion Herlea lui Ilie din Vinerea, care după osânda dela Cluj a trimis o scrisoare de alipire și felicitare către osândiți. Tribunalul din Deva l'a osândit pentru aceasta la **trei luni temniță ordinară**. Bravul țeran a primit cu nepăsare osânda, și din ziua de Tăerea capului sfântului Ioan, din ziua numelui său, a intrat în temnița din Deva. Îți dorim să scapi în pace și sănătos, iubit frate, din închisoarea pe care o suferi!

Răspuns. Privitor la întrebarea pusă nouă, că oare bine ar fi să se învoiască comunele noastre cu banca de asigurare de foc ce stăpânirea vrea să o facă în părțile acestea, dăm azi sfat hotărât comunelor noastre, **să nu se învoiască cu ele, să respingă a intra în aceea tovărășie, căci nu e poporului însuși de nici un folos!** Folosul l'ar trage ear' alții, ce numai de durerile poporului n'au griji! Reprezentanțele comunele în acest înțeles să hotărească la întrebarea ce li s'a pus în privința asta.

Convocare. On. membrii a societății de lectură rom. din loc, sânt prin aceasta poftiți la „adunarea generală” ordinară, ce se va ținea Duminică în 23 Februarie a. c. st. n. la 4 oare p. m. în localitatea societății. Program: 1. Deschiderea adunării generale. 2. Raportul comitetului. 3. Censurarea și aprobarea rațiociniului pro 1895. 4. Aprobarea preliminarului pro 1896. 5. Alegerea funcționarilor. 6. Eventual desbaterea altor propuneri.

Orăștie, la 5 Februarie 1896.

Dr. I. Mihai m. p., N. Vilt m. p.,
președinte. notar.

Petrecere. Suboficerii bataillonului 1 din reg de infanterie 62, din loc, arangează la 22 Febr. n. o petrecere cu joc în sala otelului „Széchenyi”. Pot lua parte numai cei invitați. Începutul la 8 seara.

Petrecere în Oravița-montană. »Reuniunea română de cântări și musică din Oravița-mont«. a arangiat Joi la 1/13 Febr 1896 în sala otelului »Coroana Ung«. de acolo, o petrecere cu joc împreună cu concert și teatru.

Serata literară în Caransebeș. Societatea de lectură „Ioan Popasu” a teologilor și pedagogilor gr.-or. din Caransebeș, dă o „Serată literară”, în ziua de Trei-ierarchi, (30 Ianuarie st. v.) la hotel: »Pomul verde«. Începutul 7^{1/2} oare seara. Pentru comitet: Iosif Birta, secretar Iancu I. Stan, v.-președ. Venitul curat e destinat pentru fondul Societății și al elevilor bolnavi.

O — „poesie”. În numărul său de Marți „Tribuna”, vorbind despre cei ce nu mai au putere dar' mai ales voe, a mai scrie într-nsa, începe cu următoarea declarație:

„Peștii scoși din plinul mării pe uscat, se zbat, să svêrolesc. Astfel ni se par și cei ce scoși din plinul mării naționale, dela „Tribuna”, au ajuns pe uscatul „Revistei Orăștiei”.

Dragă poete al „Tribunei”, dar' tare ai scrintit'o aci, voind să-ți arăți puterea fantasiei. Ai făcut pasul dela sublim la... *dăianism*.

„Vieța” prețioasa revistă literară din București, condusă de poetul Al. Vlăduță și care apare în fie-care Duminică, are în numărul său 37, cel mai nou, următorul cuprins bogat și bun:

»Noroc«, navelă de Al. Vlăduță; »Ispita« poesie de G. Coșbuc; »Un măestru și un discipol« critica criticeii lui M. Dragomirescu asupra criticelor lui Maiurescu; »Artiștii« poesie de St. O. Iosif; »Inseparabili« poesie de Radu D. Rosetti; »Măruntșuri politice« critică a felului de a face politică în Țară; »Fiți tari« poesie de C. Sandu; »Apostolul« poesie de Petofi tradusă de St. O. Iosif; »Liniștea mării« poesie de M. Anghel, etc.

Precum să poate vedea, un cuprins bogat: literatură, critică literară, critică politică, critică socială, etc. lucrute toate de scriitori cu talent. Noi recomandăm iubitorilor de literatură această revistă, ca fiind foarte bună.

„Familia” foaie literară și beletristică ce apare de 32 ani în Oradea-mare sub condu-

țerea d-lui Iosif Vulcan, are în numărul sen 4, cel mai nou, următorul cuprins: »Alesandru Dumas fils«, cu portretul; »Resplata« de P. O. Boca; »Deputatul nostru« comedie în 3 acte de Gr. Măruntșeanu; »Inimă« poesie de Elena din Ardeal; »Pe ghiță« tablou; »Poiana somnoroasă« legendă de Irving, tradusă de Dr. T.; »Că astăzi« poesie de Enea P. Botă; »Ingrășarea anormală« de Dr. I. Poenariu; »Descântece de mărit« culese din popor; Salon; Literatură și arte; Noutăți etc.

Declarațiune.

În numărul 8 al „Tribunei” sub titlul »Celebrități necunoscute«, cine-va din Zarand defaimă și în privința stării sociale și ținutei românești, pe d-nii Dr. I. Radu, N. Pop și N. Păcurariu, din privilegiul consfătuirei dela Brașov.

Pentru lămurire, subscrișii declarăm, că cunoaștem pe numiții domni de bărbați cu poziție socială respectată, aleși membrii la congregațiunea comitatensă și în toate corporațiunile noastre locali, tineri cari și în viața privată și în afaceri naționale românești, totdeauna și-au împlinit datoria cu zel și lapădare de sine.

Solidari cu ei, ne exprimăm cele mai serioase îngrijiri cu privire la desbinările urmate dela secevestrarea »Institutului tipografic« și a ziarelor »Tribuna« și »Foaia Poporului«, proprietate a noastră a tuturor.

Corespondentul „Tribunei” a fost deci condus la denunțările sale de impulsuri cu totul străine cauzei politice, cu care să maschează!

Zarand, Ianuarie 1896.

Savu Stănilă m. p., preot-capelan în Ribița; Simeon Băcilla m. p., preot în Ormindea; George Drăgan m. p., preot în Băița; Ioan Roman m. p., preot gr.-or. în Luncoiul-de-sus; Avram Glava m. p., învățător în Dealu-mare; Ioan Câmpean m. p., preot în Rovina; Gavril Borza m. p., preot Dupăpiatra; Aron Faur m. p., preot în Potingani; Andron Bogdan m. p., ales preot în Țerețel; E Pop m. p., măestru; Toma Oțel m. p., măestru; Aron Radu m. p., măestru; Ioan Stanciu m. p.; Petru Cofica m. p., măestru; N. Faur m. p., măestru; George Feier m. p., măestru; Dumitru Suci m. p., măestru; P. Rimbaș m. p., comptabil; Ioan Fugăță m. p., preot în Luncoiul-de-jos; Alexandru Draia m. p., din Crișțior; Ioan Drămbărean m. p., măestru; Petru Cioran m. p., Costea Nicolae m. p., măestru; Avisalon Feier m. p., măestru; George Miheș m. p., măestru; Nicolae German m. p., măestru; Constantin Costin m. p., măestru; George Golcea m. p., măestru; L. Laslo m. p., Nicolae Florea m. p., preot în Rișca; Ioachim Comșa m. p., preot în Zdrapti; A. Roman m. p., Petru Todoran m. p., preot în Curechiu; N. Obădan m. p., negustor; Toader Vrăci m. p.

Numeri singuratici din „Revista Orăștiei” se află de vânzare, à 5 or. unul, la domnul librar F. Schäser în Orăștie.

FEL DE FEL

În școală. Învățătorul către un școlar: Toate adunările tale sânt rele. N'ai tu pe nime acasă să-ți ajute, să te învețe?

Școlarul: Ba am, pe tata.

Inv. Nu înțeleg cum de îți ese totdeauna mai mult decât ar trebui. Ce e tatăl-tău?

Școlarul: — Chelner.

Inv. Așa?! Pricep, pricep.

Pentru redacție responsabil: Ioan M. Corvin.

„ARDELEANA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII

Nr. 5/1896.

(282) 2—2

CONVOCARE.

Domnii acționari ai societății, se invită, în virtutea §-lui 18 al statutelor, la a X-a adunare generală ordinară, care se va ține în Orăștie la 20 Februarie 1896 st. n. la 2 oare după amiază în sala cea mare din casa proprie (Piața-mare Nr. 2), cu următorul

PROGRAM:

1. Raportul anual a Direcțiunii.
2. Raportul comitetului de supraveghiere.
3. Decisiune asupra compturilor anuale.
4. Împărțirea profitului curat.
5. Fixarea prețului biletelor de prezență pentru anul viitor.
6. Alegerea alor 2 membri în Direcțiune
7. Alegerea comitetului de supraveghiere pe un nou period de 3 ani
8. Eventuale propuneri făcute în temeiul § 28 din statute.
9. Exmiterea alor 2 acționari, pentru verificarea procesului verbal, încheiat în adunarea generală.

Domnii acționari, cari doresc a participa la adunare, sânt poștiți a-și depune acțiunile și documentele de plenipotență la cassa institutului cel mult până la 19 Februarie a. c. st. n. 12 oare antemeridiane.

Din ședința plenară a direcțiunii institutului, ținută la 11 Ianuarie 1896 st. n.

Iosif de Orbonaș m. p.,
președinte.

Dr. Ioan Mihu m. p.,
director-executiv.

CONTUL BILANȚULUI.

ACTIVE:			PASIVE:		
Cassa în numărar	7.842	03	Fonduri proprii:		
Efecte publice	40.537	10	Capital social:		
Efectele fondului de pensiune	9.760	09	2000 acții à fl. 50	100.000 fl. — cr.	
Efectele fondului de zidire	1.000	—	Fond de rezervă	55.257 « 01 «	
Împrumuturi pe cambii cu giranți	410.317	68	Fond de pensiune	9.760 « 09 «	
Împrumuturi pe cambii cu acop. hip.	208.635	62	Fond întru acop. perd. instit.	6.752 « 72 «	
Împrumuturi pe ipotece	167.837	43	Fond de zidire	1.000 « — «	172.769 82
Împrumuturi pe obligațiuni cu cavenți	128.808	45	Interese anticipate pro 1896		10.768 91
Împrumuturi pe efecte publice	770	—	Avansuri dela Banca austro-ungară	22.400 fl. — cr.	
Realități	32.778 fl. 82 cr.		Cambii reescomptate	170.249 « 25 «	
după amortisare	163 « 82 «	32.615 —	Depuneri	628.462 « 08 «	
Mobiliar	604 fl. 80 cr.		Dividende neridicate	338 « 26 «	821.449 59
după amortisare	60 « 48 «	544 32	Diverse conturi creditoare		1.793 09
Diverse conturi debitoare și interese restante	19.627	27	Profit curat		21.513 58
		1,028.294 99			1,028.294 99

CONTUL PROFITULUI ȘI PERDERILOR.

SPESE:			VENITE:		
Interese:			Profit transportat din anul trecut	474	82
pentru fondul de rezervă	2.239 fl. 96 cr.		Interese:		
« depuneri spre fructificare	30.976 « 25 «		dela împr. pe cambii cu giranți	37.148 fl. 15 cr.	
« cambii reescomptate	14.138 « 97 «	47.355 18	« « pe cambii cu acop. hip.	17.131 « 59 «	
Spese:			« « pe ipotece	14.353 « 51 «	
a) salarii și marce de prezență	7.348 fl. 30 cr.		« « pe oblig. cu cavenți	12.037 « 25 «	
b) chirie, porto, tipărituri, diverse	1.748 « 18 «	9.096 48	« « pe efecte publice	61 « 69 «	
Contribuțiune:			« efecte publice	1.812 « 11 «	82.544 30
directă	3.952 fl. 99 cr.		Provisiuni		39 11
de 10% la int. de dep. și comp. de timb.	3.249 « 34 «	7.202 33	Chire		2.333 64
Amortisare:					
din realități	163 fl. 82 cr.				
din mobiliar	60 « 48 «	224 30			
Profit curat		21.513 58			
		85.391 87			85.391 87

Orăștie la 31 Decemvrie 1895.

Iosif de Orbonaș m. p.,
membru în direcțiune.

Nicolau Vlad m. p.,
membru în direcțiune.

Dr. Ioan Mihu m. p.,
director executiv.

Nicolau Vilt m. p.,
prim-comptabil.

Subsemnatul comitet am examinat conturile prezente și le-am aflat în deplină regulă.

Orăștie, la 31 Ianuarie 1896.

COMITETUL DE SUPRAVEGHIARE:

Constantin Baicu m. p.

Ioan Lazaroiu m. p.

Ioan Branga m. p.

Cine a provocat criza „Tribunei“?

Arađ, 10 Febr. n. 1896.

În felul cum s'a rezolvat »criza« „Tribunei“ mă simț dispensat de a magna susceptibilitățile personale, și dator sunt față cu cauza și cu partidul național, ca franc și deschis să vorbesc. Cele ce voi expune pentru lămurirea chestiunii, nu sunt simple bănueli, sunt *convingeri* întemeiate pe fapte.

Crisa a izbucnit în mod latent din temnița Seghedinului și a devenit acută și inevitabilă după *pelerinagiul comitetului național* la ministrul Bánffy. Ea se prezenta ca provocată de cătră dl T. L. Abini, care ca proprietar »fictiv« era acuzat și bănuat că rânnește la avere străină. Acum însă după-ce dl Albin a cedat, și »averea națională« s'a »asigurat în forma cea mai mulțumitoare pe seama *adereratalui proprietar*“ după cum afirmă „Tribuna“, — este evident că nu motive de economie națională, ci motive curat politice sânt, care au provocat criza „Tribunei“ și criza în sinul comitetului.

Prin actul de cesiune dela dl T. L. Albin, legalizat cu notarul public, dl Dr. Rațiu s'a făcut proprietar și stăpân absolut pe Institutul tipografic cu „Tribuna“ și „Foaia Poporului.“ Dar' această avere națională este ea acum mai asigurată pentru națiune, ca mai înainte?

Dacă dl Dr. Rațiu proceda din intenția, ca să asigureze averea partidului național, atunci ce interes avea d-sa să se îngrădească în contra acelor membri, cari ca „bărbați de încredere ai partidului“ au drept ca să fie ascultați și să se înrostească și ei în afacerile, care privesc interesele partidului?

La conferința din 15 Nov. a. tr. dl Dr. Rațiu ne invitase pe toți membrii vechi și suplitori ai comitetului, dar' după-ce a văzut că eu nu me unesc în păreri cu d-sa asupra modului de asigurare a averii naționale, a găsit cu cale ca să nu mă mai invite nici pe mine nici pe ceilalți membri suplitori la „consultările confidentiale“.

Acest procedeu ar fi suficientă probă că între *pelerinagiul la ministrul Bánffy și criza „Tribunei“ există nex causal, și în urmare, criza nu putea fi rezolvată, decât conform dorinței și insistenței d-lui Dr. Rațiu.*

Comitetul întemnițat, prin prezentarea sa, după eliberare, la ministrii maghiari, a lucrat în contra hotăririlor conferinței naționale din 1892, care declară expres în conclusele sale, că nu numai față cu regimul, ci și față cu toți factorii parlamentari și-a pierdut încrederea. Ce a cautat dar' dl Rațiu la ministrii unguri? La întrebarea aceasta ne dau răspuns clarificator comunicatele ziarelor maghiare reproduse și în ziarele românești „Gazeta Transilvaniei“ și „Dreptatea“.

»Magyar Hirlap« scria din incidentul eliberării »prinsonerilor statului« următoarele:

»Deschiderea porților închisorii din Seghedin și Vaș, este totodată deschiderea unui nou drum în chestiunea română.... Nu scrutarea contrarietăților, nu căutarea unghiulețelor, ci aflarea punctelor de atingere, în cari să ne în-

telegem unii cu alții: sânt principiile care în fine se ved a învinge..... »Ori cât s'ar părē de caracteristic: *politica lui Bánffy s'a realizat aici, și acum totul merge într'o alvie din cele mai corecte și eată acum și aceia, cari până aci s'au nisuit a crea greutăți, ei înșiși își dau sirguința a ușura situațiunea...* »Durere că numai cu prețul suferinței au trebuit să ajungă la adevăr, că numai pedeapsa i-a învățat respect«...

Un comunicat a lui »Pester Lloyd« ce-l găseșc tot în »Gazeta« care pretinde »o urgentă lămurire« asupra lui, — este și mai explicit. Eatăl:

»Tribuna« și soții ei anunță, că Românii grațiați, mai ales d-nii Lucaciu, Rațiu și Coroianu, își vor continua și după grațiere activitatea lor agitatorică pe basa de până acum și cu mijloacele de până acum, și se nisuesc a reduce visita lui Coroianu la ministrul președinte Bánffy la un incident personal, care n'ar avea nici o însemnătate politică. După toată probabilitatea însă, pasul acesta al ambilor conducători ai Românilor are mai mare însemnătate, decât un simplu act de curtuozie. Dacă Lucaciu și Coroianu cu visita lor la ministrul președinte și-ar fi privit acțiunea ca finită, atunci n'ar fi rēmās timp mai îndelungat în Budapesta, unde ei — după-cum o știm din isvorul cel mai autentic — *de repețite-ori au venit în atingere cu conducătorul secțiunii naționalităților, consilierul de secție Ieszenszky.* Atât Lucaciu cât și Coroianu au vizitat pe consilierul de secție, și au conversat cu el timp mai îndelungat. Avem destul motiv de a susține, că aceste conversații s'au referit la atitudinea numitelor persoane, care pe viitor cu greu va fi atât de intransigentă, ca și cum a fost până acum. N'ar fi un lucru nedibaciu, dacă ministrului președinte i-ar fi succedat a îmblânzi puțin pe amândoi agitatorii, și de a-i îndupleca să ia o atitudine mai conciliantă«.

Aceste comunicate le reproduc după »Gazeta Transilvaniei« nrii 199 și 217 din anul trecut. Rëndurile subliniate sânt tot astfel și în »Gazeta«.

Crisa »Tribunei« și felul cum ea s'a rezolvat ne dovedește, că presa maghiară era bine informată când susținea că *politica lui Bánffy a deschis un nou drum în cestiunea română.*

V. Mangra.

Speranțele Ungurilor.

Luni în 3 Faur, va să zică îndată după ședința comitetului național, »Magyar Ujság« ziar guvernamental, spunea că dl Dr. Rațiu a avut noroc, căci »a pus mâna pe „Tribuna“ (a ki a Tribunára rátette kezét); acelaș ziar avertisa că Bánffy nu va »glumi,“ dacă să va încerca o reinviere a conferențelor naționale și conchidea că un rezultat fericit în tot cazul poate avea »criza“: »conducerea politică a Românilor o pot lua **moderații** în mâna lor.« Reușirea acestora este în primul rând un interes al poporului român; pe noi — scria numitul ziar maghiar — numai într'atâta ne interesează, întrucât domnia moderațiilor însemnează căderea spiritului »revoluționar«, și pe lângă recunoașterea

nocondiționată a stărilor legale, poate însemna și unirea între Români și Unguri.

Eată explcațiunea, care se dă din partea guvernului »crisei«! Explicațiunea aceasta „Tribuna“ pentru-ce a trecut'o cu vederea?

„Tribuna“ însemneză, din potrivă, cu plăcere apropierea moderațiilor, adevă a »Dreptății« de „Tribuna“.

Ziarele maghiare dau ca pozitivă știrea că aceste două ziare române *vor fusiona! Și nimeni nu desminte știrea.* Acest svon se aude și printre actualii »mari și tari« dela „Tribuna“; și în Sibiu nu-i nici un secret că oamenii de încredere ai moderațiilor sânt azi intimii „Tribunei“.

Nici un fapt nu desminte pe organul guvernamental și multe fapte îl confirmă.

Este firesc, ca oamenii care s'au pus în serviciul acestor idei »moderate,“ se fie luați de-adreptul în apărare de organe cunoscute ca direct guvernamentale. »Hermannstädter Zeitung« care din capul locului a avut rolul de combatant contra »Tribuniștilor,« a scris la 2 Faur un entrefilet în care își exprimă mirarea pentru-ce »Kronstädter Zeitung« a susținut pe oamenii care zi de zi »executau cel puțin un metropolit ori un episcop« (sânt apărați deci Metropolitul Miron și Episcopul Szabó!), care voiau »ridicarea uniunii Ardealului cu Ungaria« voință ce nu se poate pune în consonanță cu »stările legale« etc. etc. Guvernamentalul din Sibiu spune opoziționalului din Brașov că luând în apărare pe »tribuniști,« a dat o probă de *neînțelepciune* politică, de naivitate, și alte defecte ale oamenilor din opoziție. Aceștia nu înțeleg că-i bine ce un guvernamentalul crede că-i bine; nu înțeleg că azi este rău a face o crisă ca a »Tribunei« și prin urmare ei trebuiesc combătuți de guvernamentali...

»Tribuna« de azi ce zice la acest fel de *advocați ai sei?*

Ei nu pot fi ignorați, căci îi vede și-i aude toată lumea!

Pe de-asupra vine acum »Pesti Napló« din 7 Faur și scrie un articol foarte eloquent pentru speranțele, pe care »criza« le-a trezit în cercurile guvernamentale. »Pesti Napló« dorește anume, ca Românii să fie dotați cât mai curând cu un **partid român guvernamental-maghiar și crede că timpul e sosit!**

Vocile acestea merită să fie scoase la iveală. Înaintea noastră ar fi trebuit ca »Tribuna« să se ocupe cu ele în cel mai categoric și mai oficios stil posibil. Nici o enunțaiune de acest fel nu ar trebui să fie trecută cu vederea. Pentru-că noi ar trebui să fim lămurii și — cerem lămuriri »Tribunei«! Cerem să aprecieze aceste voci și să nu evite chestiuni la a căror lămurire multă lume ține.

Câte-va întrebări.

În numărul dela 4 Februarie n. „Tribuna“ spune că »criza s'a terminat«...

Știrea este de natură a înveseli pe aderenții sinceri ai partidului național. Pentru-că întradevăr, cele petrecute — și mai ales cele scrise, în „Tribuna“ cea nouă — puseser lumea pe griji.

Omul politic are să cerceteze însă *cauzele* care au produs criza și să cantească *remediile* aduse — dacă, peste tot, s'au adus remedii! — întru lecuirea crizei, pentru-ca să poată rămânea liniștit asupra unei afaceri, care a produs atâta senzație.

Ean' să vedem și noi, ce s'a făcut pentru sanarea rēului?

Eată ce:

În ședința dela 1 Februarie »proprietatea națională«, »Institutul Tipografic« și foile sale, au fost trecute de comitet în proprietatea d-lui Dr. Ioan Rațiu. În loc de dl Albin, avem deci pe dl Dr. Ioan Rațiu proprietar fictiv.

Atâta era dară toată durerea națională și toată îngrijirea?

Ba nu, s'a mai făcut ceva.

Comitetul a încuviințat destituirea d-lui Albin din conducător al administrațiunii averii naționale, și a d-lui Bogdan-Duică din redacție, și a hotărît rechemarea mea la foile de unde dl Dr. Rațiu m'a scos cu poliția, unde *însă eu n'am să mai reintru!*

Dar' dacă numai atâta fusese răul, că peste lefuri dispunea Albin, ear' că în redacție scria și Bogdan-Duică, atunci de ce campania prin toate foile chiar și după-ce Albin a fost delăturat prin sequestru dela „Institut“ și după-ce noi am fost scosi din redacție prin forță publică?

De ce organul ajuns la discreția d-lui Dr. Rațiu ne-a aruncat epitetetele cele mai — *dăianiste...*

De ce publicul român a fost alarmat, de par'că s'ar prăpădi partidul național? Mai ales când este știut, că noi, cei »periculoși«, nu mai puteam face nici un rău, deoarece-ce n'am scris nimic; ear' când am început să scriem, nu ni s'a publicat, de vreme-ce, *spre mântuirea cauzei*, între domnii Dr. Rațiu, Dr. Murășan și Pavel Rotariu părea a se fi încheiat o învoială să nu ni se publice nimic!

Evident, că întreaga campanie ținea alt-ceva. Și anume, dacă nu se nimicească, apoi cel puțin să compromită cât se va putea pe unii dintre luptătorii naționali, deveniți încomozii. De aceea „Tribuna“ nouă, reproducea cu o vedită satisfacție ce scriau d-nii Pavel Rotariu și Dr. Aurel Murășian și vice-versa. Ba într'un număr al seu „Tribuna“ vorbea despre „Telegraful Român“ ca despre un ziar, la care ocuparea postului de redactor răspunzător ar fi o »sarcină onorifică«... Ear' la 3 Februarie ziarul Părintelui Metropolit Miron aducea cele mai mici amănunte despre ședința dela 1 Februarie a comitetului național, **deși acolo membrii se legaseră să nu spună nimic despre cele petrecute...** Se înțelege, (ori s'ar putea altfel?) „Telegraful“ informa tendențios și făcea comentarii, pe care agentul din Sibiu al guvernului a și grăbit să le *telegrafeze* biroului de corespondență din Budapesta și de acolo în străinătate.

Oamenii politici se întrebă însă: de ce azi, când comitetul național la tot cazul este strimtorat prin ordinul de disolvare al lui Hieronymi, foile dușmane partidului național român, *află și publică tot ce se petrece în comitetul național*, lucru care dela 1892 încoaci numai acum se întâmplă?!

Nu crede dl Rațiu că împrejurarea asta poate da loc la bănueli compromițtoare pentru densus? Mai ales când se știe că la 10 Ian. aproape de camera unde se sfătuia comitetul era și Dr. Jeszenszki Sándor! Pentru-că, lucru curios, dar' lumea raționează și așa: dacă nu 'i-ar veni la socoteală guvernului unguresc cele petrecute în întreagă această crasă, nu-'i era de loc greu să-'i declare »complotiști« pe cei din comitet și să le facă una nefăcută pentru-că se adună și după ordinul de dizolvare al comitetului!..

Și se mai întrebă unii: Oare conducătorul unei politici naționale, se nu aibă lucruri mai importante și mai grabnice de făcut, de cât se poarte luptă pentru-ca să ajungă el tipărit în călcăiul unor foi, pentru cari până acum proprietarul avea de câte 7—8 ori pe an să dea față cu procurorul, ear' cu poliția și de mai multe ori?... Oare mai pot redactorii și de aci încolo se scrie cu aceiași vervă și necruțare pentru adversari, cum scriau până acum, când cel ce era chemat să răspundă înaintea legii ca proprietar, s'a angajat la rolul acesta știind bine că se jertfește?..

Din două una. Ori că dl Dr. Rațiu și după ce a scăpat din Seghedin caută să între eară la temniță, ceea-ce ca proprietar al urgisitei »Tribuna« până acum negreșit că ar fi ajuns, ori că știe că d'aci încolo rolul de proprietar al »Tribunei« și »Foi Poporului« nu mai este împreună cu grija zilnică a temniței!

Dacă e dreaptă presupunerea întâie, dl Rațiu face pentru asigurarea averii naționale o jertfă ce nu cred că ar fi în proporție cu folosul ce ar putea să rezulte din ea. Prea ar fi mare! Mai ales că averea nu era periclitată de loc nici prin proprietarul fictiv Albini.

Ear dacă are loc presupunerea a doua, evident că crasa politică nu s'a terminat, că nu e iertat să se termine, și că o explicație e necesară.

Națiunea trebuie să știe, de ce în asemenea situație politică d-nii Brote, Albini, Popovici, Barcianu, Comșa, Dr. Lucaciu, Mangra, și noi aștia mai mărungi, pe cari »Tribuna« a căutat să-'i omoare, nu se mai potrivesc, nu mai pot să lucreze alături cu d-nii Rațiu și Coroianu?

I. Russu Șirianu.

CORRESPONDENȚĂ

Sibiu, in 11 Faur a. c. n.

Domnule Redactor!

„Tribuna“ de azi Vă aruncă obiecția că V'ați »devotat cu totul ex-redactorilor (ei) și apartinențelor acelor«. Ea ar fi veselă ca în lumea aceasta se nu se aștepte nici o foaie, care să publice și din parte-ne câte un șir lămuritor. Un ziar cotidian se nu poată suferi nici atâta?! Și — mai departe — sunt d-nii E Brote, V. Mangra, I. Slavici, Dr. D. P. Barcian etc etc. oameni, pe care se-'i poți lovi cu vorba de »apartenențe«? Atacurile acestea indică pe cine „Tribuna“ vrea să-'i aibă dușmani, pe cine-'i și are azi și — va fi meritul ei, dacă acești bărbați se vor vedea la urma urmelor siliți să se concentreze și ei din nou, pentru validitatea ființei lor, care dela 1884 a făcut o parte mare din ființa politice noastre și a istoriei noastre celei mai nouă

Caracterul lor politic are prea lămurite contururi, decât ca el să mai poată fi mistificat. Ei de sigur nici nu vor zice o vorbă de apărare pentru sine. Ear' noi, ex-redactorii, sântem mulțămiiți că ei în se se știe că noi sântem »apartenențele« lor, că în se se văd că ei nu consimt cu situațiile, încă nelămurite de-ajuns, în care noi am fost cei mai aspru loviți.

Totuși noi avem, noi simțim lipsa se nu lăsăm în urma noastră impresia nebasată, că am fost incorecți, că politica a fost pentru noi negoț, cum s'a dat a se înțelege în „Tribuna“, că am lucrat neautorizati etc.

Din această cauză, Vă rog, D-le Redactor, să dați loc umătoarelor două rectificări.

I. In consecuența politică este un cusur, cu care poți dovedi netemeinicia caracterului politic.

Acest lucru voia să mi-'l dovedească dl Dr. E. Dăian, imputându-'mi că am stăruit a a fi primit între redactorii »Dreptății«, pe care apoi am combătut-o și hilit'o.

Vă pun D-voastră, d-le Redactor, la dispoziție trei scrisori ale d-lui Dr. C. Diaconovich, din care rezultă: 1. că eu am voit să redactez, numai partea literară, punând o condiție serioasă pentru mergerea la Timișoara: să nu fiu obligat a scrie o politică, pe care nu o pot susține nici ca scriitor anonim, »pe plată«; și 2. că, neprimindu-se această condiție, nici n'am mai ținut a răspunde la scrisoarea, cu care mi se cerea un răspuns definitiv.

Eată ce-'mi scria adecă dl Dr. Diaconovich, care pregătia apariția »Dreptății«, cu data Sibiu 16 Oct. 1893:

»Stimate d-le Bogdan,

»Scrisoarea D-Tale ne-a sosit astăzi și mi-a fost o surprindere plăcută...

»Deși agendele D-Tale la Redacțiunea foii vor fi acele ale unui Director literar (și chiar ocuparea acestui post mi-a făcut grijea cea mai mare), totuși nu ne putem lipsi de conlucrarea unei puteri atât

de valoroase nici în partea politică a ziarului. Cred însă că această împrejurare nu va face nici o pedecă, pentru-că cu toate „diferențele politice“ între noi, ce le ai accentuat în scrisoare D-Tale, sum convins că îndată-ce vei avea ocaziune a ne cunoaște mai de aproape și a Te convinge, că cât de puțină basă a avut ținuta ostilă a unor foi de față cu »grupul« nostru, Te vei putea angaja cu conștiința liniștită și la lucrarea noastră politică“.

Dl Dr. Diaconovich aprecia deci »conștiința« mea în politică și credea că ea va fi liniștită după cunoștința personală cu oamnei acelu »grup«, din care D-sa făcea și face parte.

În 28 Iunie 1894 dl Dr. Diaconovich îmi scrie neprovocat de nime

»— comitetul fondatorilor nu Te-a putut angaja din cauza că nu mi-ai răspuns nici la scrisoarea, nici la telegrama mea, că când vei putea intra în redacțiune, ear' noi trebuim să începem la anul nou cu edarea foii«.

Vedeți, d-le Redactor, că eu nu voiam și nu primeam să devin un gazetar pentru stomachul propriu și că am ținut totdeauna să se fiu acolo, unde se pot scrie din convingere și prin urmare și cu căldura și puterea, pe care numai convingerea sinceră o poate da

II Altă »inconsecvență« ar fi că eu imput unor conducători o dispoziție nelegitimată pentru cooperarea cu Zichy și că — eu am fost care l-am vizitat pe contele fără să fiu autorizat! Sau cutez a nega acest lucru? întrebă redacția „Tribunei“. Nu am cutezat și nu voiu cuteza nici odată a nega adevărul.

Dar' deși eu însu-'mi am zis odată în »Tribuna« că am mers ca ziarist simplu, pentru a concentra astfel asupra-'mi, nu asupra martirilor inșiși, atacul la care mă așteptasem și care a și sosit în Gazetă, azi pot nega că aș fi mers „fără autorizare“ și, alătur aici pentru redacțiunea »Revistei Orăștiei« niște lămuriri, care arată că am mers autorizat să merg, să întreb, să mă orientez și să raportez dar' nu ca eu să propun doară ca »eventualitate« vre-o cooperare cu Zichy. Atât am și făcut; am întrebat, m'am orientat, și imediat am scris convorbirea mea cu contele Zichy, și am trimis-o la Vaț și Seghedin Pe niște instrucții, date mie, puteți vedea, D-le Redactor, scris cu mâna — chiar a d-lui Coroian: „E teamă că aceste se vedă a fi apropieri politice lui Mocsonyi“. Eu ziceam că această clipă am să o evit Contele Zichy însuși mi-a făcut acest lucru foarte ușor, deoarece-mai mult el a întrebat ce cuprinde programul, ce cuprind memorandele noastre despre chestiunile puse și de el în cunoscutele două puncte ale programului meu, și mai puțin am putut eu afla cum își cugetă el posibilitatea de-a putea să realizeze aceste două puncte.

Notițele trimise la Vaț și Seghedin le-am scris imediat după eșirea dela contele; ele sânt exacte, și vor merita să fie publicate o-

dată Azi chiar nu ved că publicarea ar fi necesară, ori de folos.

Eu pot întreba azi numai atâta: dacă se cuvenea ori ba ca de ele să țină seamă cei ce inșiși m'au trimis să le culeg? Dl Vasile Mangra m'a convins că nu se ține sama, deoarece-ce la congresul naționalității densus a avut destul de furcă cu un membru din comitet, din grupul Rațiu, care voia să închiară programul naționalității se se ia și cooperarea activă cu Zichy! Dl V. Mangra a promis că espune însuși acest cas lumii ce trebuie să fie informată în vederea „eventualității“.

G. Bogdan-Duică.

NOUȚĂȚI

Trei con-proprietari. »Revista Orăștiei« aduse și ea știrea că cei trei refugiați politici din București ar fi fost excluși din șirul con-proprietarilor »Institutului« „Tribuna“ nu a desmîntit știrea aceasta, luată de „Revista“ după „Telegraful Român“. Dar' ea nu poate fi esactă, deoarece aceasta ar fi o despoiere de un drept privat, pe care d-nii Brote, Popovici și S. Albini îl au în puterea unui act, în care 24 membri din comitet (fară dl Dr. I Rațiu) sânt trecuți ca proprietari ai celor 19.500 fl. Ce-a spus „Telegraful“ indică numai ce — ar dori și el și „Tribuna“ care nu a desmîntit știrea.

O dorință legitimă. »Tribuna« vorbește tot numai de „ex-redactori“, ca și cum în crasă ei ar fi fost singurul și ultimul punct de neînțelegere. „Tribuna“ vrea să-'și micșoreze în acest chip valoarea contrariilor. D-nii Brote, A C Popovici, Barcianu, S. Albini, Suci, Comșa, Mangra — sânt și ei „ex-redactori“? Și câți nu sânt cu aceștia! Înțelegem, că „Tribunei“ nu-'i convine a se pune zilnic în fața bărbaților merituosi, care azi nu o mai sprijinesc; o asigurăm însă că lumea nu uită, nu vrea, nu poate să uite, că aici nu-'i vorba de „ex-redactori“, ci de conflictul profund între conducători!

Find situația gravă, credem și noi că d-nii Dr. D. P. Barcianu și D. Comșa încă nu și-au împlinit o datorie imperativă: aceea de a spune și națiunii pentru care motive ei nu mai pot lua parte la lucrările acelu comitet, care, glorios odată, azi s'a slăbit total!

Națiunea cu drept cuvânt poate avea dorința legitimă de-a afla și ea aceste motive.

O amenințare. „Tribuna“ dela 11 c. ne amenință, ce dacă nu ne vom astempera, ci vom continua încă a scrie și noi câte ceva, apoi ne va trata aspru de tot, ne va demasca etc.

Să vede că dl Rațiu are om nou la scris, redactor care nu știe, că dl Rațiu s'a exhaustat; a pul licat cele mai intime epistole dela amicii noștri, și că dacă e vorba ca se se mai scrie, și desvôliri se se facă: acum ar veni rëndul nostru!

Tot »ca se se știe«! un ex —

Dați afară! După cei trei redactori (al treilea e dl I. Ceantea) apoi după dl G. Moldovan, a urmat isgonirea unui culegător, și se așteaptă continuarea »purificării« personalului tehnic dela »Institutul Tipografic« din Sibiu. Până si expeditorul, cel mai vechiu funcționar al »Institutului«, este amenințat cu darea afară după un serviciu de 11 ani! Oare ce »fond politic« va mai fi existând și aici? Ori dl Take Ionescu se teme și de — Îmbăruș?! (expeditorul Tribunei)

LOTERIE.

Tragerea din 1 Februarie st. n.

Budapesta: 40 15 19 17 30

Tragerea din 8 Februarie st. n.

Timișoara: 8 36 56 18 55

Tragerea din 5 Februarie st. n.

Sibiu: 73 85 78 33 57

CALINDARUL SEPTEMĂNEI

dela 4—10 Febr. st. v.

Zilele	Călindarul vechiu	Călindarul nou
--------	-------------------	----------------

Dum. Lăsat de brânză, gl. 4, sft. 4.

Dum.	4 Păr. Isidor	16 Iuliana
Luni	5 Mc. Agatia	17 Constanta
Mart	6 Cuv. Păr. Vocul Ep.	18 Flavian
Merc.	7 Păr. Partenie	19 Susana
Joi	8 M. Mc. Teodor Strat.	20 Elucierie
Vineri	9 Mc. Nicifor	21 Eleutera
Sâmb.	10 S. M. M. Haralampie	22 Petru C.

Representanța Primei societăți Vieneze de asigurare de sticlărie.

Am onoare a vă încunoștința, că am deschis aici în casele D-lui Simion Corvin (Piața școalei Nr. 12) sub firma mea înprotocolată

C. WALLEPAGI

o prăvalie de sticlărie, chipuri, porc llană și marfă de colonie.

Fiind nisuița mea de a servi mușterii mei solid și după dorință, îmi permit a atrage atențiunea onoratului public cu deosebire asupra depositului meu bogat sortat în marfă de sticle și porcelană necesară pentru casă și cuină, ce o primesc din fabricile cele mai mari precum și marfă de colonie, ce o țin calitatea cea mai bună.

Totodată vă notific cu toată stima, că primesc efectuarea de sticlărit și de incadrat (a pune în rame) cu prețurile cele mai eține și în timpul cel mai scurt.

Asigurându-vă de serviciu solid și prompt pe lângă prețuri eține, îmi iau voie a vă cere binevoitorul sucurs și sprigin — și semnez

Cu stimă

C. WALLEPAGI.

(283) 5—15

Requisite de mâncare și mărfuri de argint de China.

Jucării, Lampe, Lumini și Petroleu.

Rame de ferești, Icoane sfinte și Oglinzi